

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **I. J.**, zast. JUDr. Petrem Kučerou, Ph.D., advokátem, se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.10. 2012, č.j. OAM-88/LE-LE05-K03-2011, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna soudem ustanoveného advokáta JUDr. Petra Kučery, Ph.D., se u r č u j e částkou 14.520,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou žalobou napadl shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

V žalobě a jejím doplnění namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Dle jeho názoru žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád), tj. že nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny veškeré jím namítané skutečnosti. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť spočívá na nesprávné aplikaci ust. § 2, § 12 a § 14a zákona o azylu. Zopakoval skutečnosti uvedené ve správním řízení, že vlast opustil, protože se obával nebezpečí kvůli své příslušnosti k ahmadijskému náboženskému směru, jehož stoupenci jsou zabíjeni. Státní orgány Pákistánu mu nejsou schopny pomoci a vydávají předpisy, omezující činnost ahmadijců, kteří jsou ve vlasti diskriminováni a utlačováni, vycházejí protiahmadijské články. Sám žalobce musel čelit nepřátelství lidí, které vyvrcholilo jeho napadením a zmlácením v roce 2011 na pokyn duchovního. Žalobce nesouhlasí s hodnocením své výpovědi správním orgánem, který zpochybnil věrohodnost jeho tvrzení. Rozpory pokládá za nepodstatné. Žalobce namítá, že žalovaný jednal v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12. 2005, č.j. 6 Azs 235/2004 (dále jen NSS), když neshromáždil důkazy, vyvracející či zpochybňující věrohodnost jeho výpovědí. Skutečnost, že ho pronásledovali vesničané (a nikoli státní orgány), nemůže vyloučit aplikaci ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť stát zastává určitou politiku, vytváří celospolečenský postoj, za který byl a je v Pákistánu pronásledován ze strany soukromých osob (§ 2 odst. 9 zákona o azylu. Podnět k jeho postihu vyšel od duchovního, imáma, tedy osoby, jež je představitelem veřejné instituce (církve), která má přímo vliv na celospolečenské názory. Domnívá se, že jeho bezpečnost v Pákistánu by nebyla zaručena ani přestěhováním v rámci tohoto státu, když útoky proti ahmadijskému náboženskému směru jsou směřovány proti všem částem Pákistánu. Dovolává se proto udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, jelikož byl ve vlasti pronásledován za uplatňování náboženských práv a svobod a pro zastávání náboženských názorů. Domnívá se, že mu může být udělen azyl i dle § 12 písm. b) cit. zákona jako příslušníkovi sociální skupiny (náboženské).

Ve vztahu k doplňkové ochraně dle § 14a cit. zákona odkázal na rozsudek NSS č.j. 3 Azs 48/2008-57 ze dne 16.9. 2008, podle kterého soukromé osoby mohou být jak původci pronásledování, tak vážné újmy. Domnívá se, že mu v zemi původu hrozí usmrcení ze strany osob, které s podporou duchovních a státu potírají ahmadijské náboženské hnutí. Z důvodu napadení a vyhrožování v minulosti má odůvodněný strach z napadení po návratu do vlasti. Za vadu řízení pokládá odmítnutí správního orgánu provést jím předložené důkazy z důvodu, že jsou v jiném jazyce než je jazyk řízení. Žalobce v tom spatřuje porušení ust. § 3 správního řádu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost podané žaloby a setrval na správnosti napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu s právním předpisy. Uvedl, že vycházel ze zjištěného skutečného stavu věci a dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce nebyly naplněny taxativně vymezené důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Ve výpovědích žalobce shledal zásadní nesrovnalosti, které zpochybnilly věrohodnost jeho tvrzení, resp. vyvrátily jím tvrzený náboženský charakter jediného, izolovaného a nevěrohodně působícího útoku, jež měl být veden proti jeho osobě (odkázal na str. 6-7 žalobou napadeného rozhodnutí). Poukázal na to, že povinnost tvrzení vázne výlučně na žadateli o udělení mezinárodní ochrany (usnesení NSS č. j. 3 Azs 40/2012-38 ze dne 31. 10. 2012), a proto pokládá za prokázané, že žalobce neunesl důkazní břemeno stran azylově relevantních tvrzení. Navíc, jak vyplývá z konstantní judikatury NSS, např. rozsudku č. j. 4 Azs 151/2005-86 ze dne 7. 12. 2005, předmětem dokazování v řízení o udělení azylu není obecná situace v zemi původu žadatele, nýbrž konkrétní situace žadatele popisovaná v jeho tvrzeních. I kdyby žalovaný připustil, že žalobcem nevěrohodně popsany útok na jeho osobu skutečně proběhl, nejednalo by se o pronásledování ve smyslu zákona o azylu, z důvodu: „*absence intenzity a opakovanosti*“ (rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 887/2003 ze dne 8. 7. 2004). Žalobce nezmínil žádné problémy se státními úřady a ani neprokázal, že by vyčerpal všechny prostředky vnitrostátní ochrany (rozsudek NSS č. j. 3 Azs 37/2012-22 ze dne 30. 8. 2012). Údajnou činnost soukromých osob tedy nelze dle žalovaného přičítat státním orgánům Pákistánu. Dále uvedl, že u žalobce by přicházela v úvahu alternativa vnitřního přesídlení, kterou žalobce odmítl bez opory v realitě (odkázal na str. 9 napadeného rozhodnutí a tam citované informace o zemi původu žalobce, které potvrzují reálnost využití alternativy vnitřního přesídlení).

K námitce, směřující do nepřeložení některých listin, předložených žalobcem v anglickém jazyce, žalovaný odkázal na ustanovení § 22 odst. 1 zákona o azylu, kde je zakotven tzv. jazyk řízení, kterým je v případě žalobce dle jeho prohlášení o jazyce ze dne 21. 4. 2011 jazyk urdu (vlastnoručně podepsal závazek, že do spisového materiálu bude dokládat pouze materiály v jazyce urdu či v českém jazyce). Listiny, které předložil v anglickém jazyce, tedy nebyl správný orgán povinen přeložit a jednal tudíž plně v souladu se zákonem a s prohlášením žadatele o jazyce. Navíc se dle sdělení žalobce jednalo pouze o obecné informace o zemi původu. Žalovaný v tomto směru odkázal na rozsudek NSS č. j. 8 Azs 85/2005 ze dne 17. 2. 2006, v němž NSS s odkazem na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Kamisinski proti Rakousku ze dne 19. 12. 1989 judikoval, že: „*neexistence písemného překladu všech dokumentů ve věci nepředstavuje porušení čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod*“. Odmítl námitku žalobce o využívání podkladů v anglickém jazyce ze strany správního orgánu s tím, že žalovaný vycházel z podkladů pro rozhodování, které vyjmenoval v napadeném rozhodnutí a jež jsou přeloženy do úředního, tj. českého jazyka.

K aplikaci ustanovení § 13 cit. zákona žalovaný neshledal žádný důvod, stejně tak nevyšel najevo žádný zvláštního zřetele hodný důvod ve smyslu ustanovení § 14 cit. zákona, což dostatečně odůvodnil. Dále uvedl, že nezjistil žádný z taxativně vymezených důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Má za

to, že své závěry podložil zprávami o zemi původu žalobce a zjištěnou skutečností, že žalobce bez problémů a na základě svých platných cestovních dokladů, vydaných domovským státem, vycestoval ze země původu, což prokazuje, že státní orgány Pákistánu o něj neprojevují zájem. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů, projednal žalobu při jednání za účasti tlumočníka jazyka urdu.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobce podal dne 21. 4. 2011 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že má paňdžábskou národnost, je stoupencem ahmadijského náboženského směru, není a nebyl členem žádné politické strany ani organizace, není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Vlast opustil 14. 4. 2011 pro ohrožení svého života, a kvůli tomu, že ahmadijci (též ahmadijové) jsou každodenně zabíjeni. Uvedl, že v roce 2010 došlo k útoku na ahmadijskou mešitu, při němž bylo zabito sto lidí. ČR pro něho není cílovým státem, chce odjet do Německa, kde má mnoho příbuzných, je tam i hodně ahmadijců. V případě návratu se obává zabití, náboženští představitelé nabádají občany, aby ahmadijce zabíjeli. Ve vlastnoručně psaném prohlášení doplnil, že proti ahmadijcům je ve vlasti mnoho lidí, není jim umožněno pracovat nebo jim není práce zaplácena.

Při pohovoru provedeném dne 19. 5. 2011 žalobce uvedl, že od roku 2003 bydlel ve městě Rabwah. Ke svému náboženskému vyznání uvedl, že je muslim, patří k ahmadijcům a vysvětlil odlišnost tohoto směru od tradičního islámu, přičemž navenek to nelze rozlišit. Vlast opustil dne 15. 4. 2011, odcestoval letecky přes Istanbul do Prahy, legálně a bez jakýchkoliv potíží. Uvedl, že o cestovní doklad si v zemi původu požádal sám, s vízem mu pomohl příbuzný, který zařídil a zaplatil i jeho cestu. K potížím ve vlasti uvedl, že do roku 2011 žádné potíže neměl. Ahmadijcem je od svého narození (žádným zasvěcením nemusel projít), je muslim a ti do ucha řeknou „azan“. Dne 9. 1. 2011 pracoval na stavbě si 6 km od města Rabwah. Byl napaden lidmi z vesnice na popud místního molvi (imáma), protože se dozvěděli o jeho vyznání. Mlátili ho a vyhnali z vesnice. K tomu vysvětlil, že vedle stavby, kde pracoval byla mešita, molvi se zeptal mistra odkud přišli dělníci a když zjistil, že žalobce je z Rabwahu (kde převážně žijí ahmadijci), označil ho za nevěřícího a ostatní dělníky navedl, aby ho mlátili a vyhodili z práce. Poté šel molvi do vesnice, zavolal další osoby, které měly v rukou železné tyče a mlátili jimi žalobce. Byl zraněn na noze, doma se léčil asi dva měsíce. Na kontroly do nemocnice ho vozil synovec, po dobu léčení žádné problémy neměl. Dále uvedl, že dotyčný molvi ho doma navštívil i před incidentem v lednu 2011 a po tomto incidentu a vyhrožoval mu zabitím. K dotazu žalovaného, proč k incidentu došlo až v lednu, když žalobce znal i dříve, žalobce vysvětlil, že molvi se o jeho náboženství dozvěděl až když šel pracovat do vesnice. Nato uvedl, že před incidentem u něho molvi nebyl, asi došlo k omylu. Po výše uvedeném napadení se s žádostí o pomoc nikam neobrátil, dle jeho názoru to nemělo cenu. Žalobce dále uvedl, že každý den tisknou v novinách

nenávistné články proti ahmadijcům, po celém Pákistánu dochází k útokům na jejich mešity. Zmínil dva atentáty, při nichž bylo zabito 100 lidí. Kvůli výhrůžkám ze zabití a všeobecně špatné situaci ahmadijců v Pákistánu se rozhodl pro opuštění vlasti.

Při doplňujícím pohovoru dne 8. 3. 2011 a dne 9. 10. 2012 žalobce uvedl, že do ahmadijské mešity (nejblíže jeho bydlišti) chodil ke každodenním motlitbám ve městě Rabwah. K dotazu žalovaného uvedl, že o jeho ahmadijském vyznání se jeho zaměstnavatel dozvěděl přímo od žalobce, do práce byl přijat. Poté co zaměstnavateli uvedl, že je z Rabwahu (kde žije většina ahmadijců), zeptali se ho, zda je ahmadijec. Uvedl, že ano.

V průběhu správního řízení žalobce doložil velké množství materiálů v anglickém a urdském jazyce, o nichž se vyjádřil, že se jedná o všeobecné informace o situaci ahmadijců v Pákistánu, získané z internetu, osobně o žalobci se v nich nehovoří. Žalovaný odůvodnil, že z důvodu hospodárnosti a jazyku řízení neprováděl jejich překlad, přičemž současně uvedl, že o špatné situaci příslušníků ahmadijského náboženského směru nemá žádné pochybnosti, což dokládá seznamem použitých informací z několika na sobě nezávislých a ověřených zdrojů.

Žalovaný k případu žalobce shromáždil následující informace ohledně politické, ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Pákistánu: Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Pákistánu za rok 2009, z 11. 3. 2010 a za rok 2010 z 17. 11. 2010, Zprávu MV Velké Británie ze dne 18. 1. 2010 a 17. 1. 2011, týkající se ahmadijců, Zprávu MV Velké Británie o zemi ze dne 7.6. 2012, Informaci MV Velké Británie, směrnice pro posuzování žádosti o azyl ze dne 1.10. 2010, Informaci organizace Human Rights Watch z ledna 2011, Informaci OAMP-Ahmadijci, ze dne 18.1. 2012, Zprávu Komise USA pro svobodu vyznání ve světě, z května 2011, Informaci kanadské rady pro imigraci a uprchlíky-PAK103607.E, ze dne 4. 11. 2010, Informaci UNHCR (Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky) ze dne 14. 5. 2012 a aktuální informace databanky ČTK - Pákistán, které jsou součástí správního spisu. S některými z uvedených informací se žalobce seznámil (seznámení proběhlo postupně, celkem třikrát), doplnění nežádal.

Žalovaný uzavřel, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR je jeho obava z ohrožení svého života kvůli své ahmadijské víře a celková diskriminace příslušníků této víry v Pákistánu.

Při jednání soudu zástupce žalobce odkázal na žalobu a její doplnění s tím, že v rámci přípravy a studia spisu zjistil, že některé z listin v anglickém jazyce, které žalobce předložil v rámci správního řízení by mohly mít zásadní vliv na případ žalobce. Jedná se o dva bratry žalobce, kterým byl jednomu v Německu a druhému ve Velké Británii udělen azyl ze stejných důvodů, které uvádí žalobce, tj. pro ahmadijské náboženské vyznání. Poukázal na čl. 122 a 126 správního spisu, kde jsou založena citovaná rozhodnutí. Dále poukázal na špatnou situaci rodiny žalobce v zemi původu. Po podání žaloby dostal žalobce od manželky z vlasti dopis, v němž popisuje špatnou situaci rodiny. Předložil soudu originál dopisu včetně obálky

v urdském jazyce a obálku a text dopisu v anglickém jazyce a jeho překlad do českého jazyka. Dále předložil 4 stránky z internetu v českém jazyce - Úřední věstník EU – usnesení Evropského parlamentu ze dne 20. 5. 2010 o náboženské svobodě v Pákistánu. Navrhl, aby soud k důkazu provedl překlad listin o udělení azylu bratrům žalobce. Setrval na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Pověřený pracovník žalovaného odkázal na napadené rozhodnutí, vyjádření k žalobě a ponechal provedení důkazů na úvaze soudu. Poukázal však na skutečnost, že žalobce byl v rámci správního řízení řádně poučen, že důkazy může předkládat toliko v jazyce, který si zvolil, tj. v jazyce urdském nebo českém. Poté, co předložil důkazy v jazyce anglickém, byl o této skutečnosti opětovně poučen a k výslovnému dotazu žalovaného opakovaně uvedl, že žádný z jím předložených dokumentů se nevztahuje k němu osobně. Dále uvedl, že nebylo a není v možnostech správního orgánu posoudit situaci bratrů žalobce, kteří nejsou a nebyli v ČR. Vyslovil údiv nad tím, že žalobce poukazuje na důležitost těchto důkazů až nyní před soudem. Poukázal na doplňující pohovor se žalobcem ze dne 9. 10. 2012, kdy byl žalobce za přítomnosti tlumočnicka jazyka urdu výslovně dotazován na obsah jím předložených listin a žádnou takovou skutečnost nezmínil. Namítl, že žalobce neunesl povinnost tvrzení, která nemůže být přičítána k tíži správnímu orgánu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce k dotazu soudu uvedl, že první bratr odešel z vlasti do Německa asi před 14 lety a druhý bratr do Anglie asi před 5 lety. Dotyčné listiny o udělení azylu mu byly zaslány e-mailem v době, kdy byl již na území ČR.

Soud provedl důkaz dopisem manželky žalobce, v němž uvádí, že v zemi nemají náboženskou svobodu, není jim dovoleno otevřeně navštěvovat modlitby v mešitách. Největší mešita ve městě Chenab Nagar byla uzavřena na základě intrik a hrozeb extrémistů. Pouze mužům je dovoleno navštěvovat páteční modlitby v lokálních mešitách. Není jim dovoleno říkat „Azan“. Extrémisté hází kameny na jejich domy, útočí na školy, které jsou zavřené. Ahmadským studentům není dovoleno je navštěvovat. I jejich synovi bylo zamítnuto povolení ke studiu.

Úřední věstník EU – usnesení Evropského parlamentu ze dne 20. 5. 2010 o náboženské svobodě v Pákistánu popisuje situaci v Pákistánu v této otázce, kdy mimo jiné na jedné straně kapitola o lidských právech pákistánské ústavy z roku 1973 zaručuje svobodu hlásat náboženství a vést náboženské instituce (článek 20), rovnost všech občanů (čl. 25) a zákonná práva a zájmy menšin (čl. 26) a článek 260 ústavy na druhé straně rozlišuje mezi muslimy a ostatními občany, čímž povoluje diskriminaci na základě náboženství. Dále popisuje neutěšenou situaci žen, kdy 85% žen v Pákistánu je vystaveno špatnému zacházení, což lze částečně spojit s právem šaría, často dochází k obviněním z rouhání na základě oddílu 295 C pákistánského trestního zákoníku, za což lze uložit trest smrti nebo doživotního vězení, ahmadijští muslimové jsou často diskriminováni a pronásledováni, aktivistům bojujícím za lidská práva v Pákistánu je vyhrožováno smrtí. Jsou vítána opatření v zájmu náboženských menšin, která pákistánská vláda přijala v období listopadu

2008 (5% zastoupení menšin na federálních pracovištích, uznání nemuslimských svátků, vyhlášení Národního dne menšin), dále je vítána snaha pákistánské vlády zajistit v Senátu křesla pro nemuslimy. Dále jsou vysloveny výzvy k pákistánské vládě ke zrušení trestu smrti na základě oddílu 295 C pákistánského trestního zákoníku a další opatření se žádostí, aby vláda Pákistánu plně a bezvýhradně ratifikovala Mezinárodní pakt o občanských a politických právech z roku 1966 a Úmluvu OSN proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání z roku 1984 a aby zaručila lidská práva menšin vymezená v ústavě a ve Všeobecné deklaraci lidských práv, zejména v jejím čl. 18 podle kterého „má každý právo na svobodu myšlení, svědomí a náboženství“ (pozn. soudu: k ratifikaci těchto dokumentů došlo v červnu 2010).

Soud s odkazem na ustanovení § 52 odst. 1 ř. s. odmítl důkazní návrh zástupce žalobce na překlad listin o udělení azylu v zahraničí bratrům žalobce z anglického do českého jazyka. Svůj postup odůvodnil zejména skutečností, že žalobce s tímto návrhem přichází až v řízení před soudem na upozornění svého zástupce, který při studiu spisu „zjistil důležitost těchto listin“, ač žalobce měl v průběhu celého správního řízení dostatečný prostor k tomu, aby správní orgán na důležitost těchto důkazů upozornil. Opakovně byl poučen a žádné relevantní skutečnosti v tomto směru nesdělil. Po žalovaném pak nelze požadovat, aby za žalobce domýšlel případné azylově relevantní skutečnosti. Z důvodu ekonomiky řízení a nadbytečnosti soud navržený důkaz odmítl.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území

nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval a posuzoval jeho azylový příběh na pozadí výše citovaných informací o zemi původu, s nimž měl žalobce možnost se seznámit a nevzněl k nim žádné výhrady. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nebyl ve své vlasti politicky organizován ani jakkoli aktivní, a proto nelze dospět k závěru o jeho pronásledování dle § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce za důvod své žádosti označil obavu ze zabití kvůli svému náboženství, příslušnosti k ahmadijskému směru islámu. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že ahmadijcem je od narození a do roku 2011 žádné potíže ve vlasti ani z důvodu vyznávání tohoto náboženství neměl. Popsal jediný incident, k němuž došlo v lednu 2011, kdy byl v zaměstnání na popud místního duchovního (molvi) napaden několika dělníky, k nimž se přidali i vesničané a došlo ke zranění žalobce na noze, které si vyžádalo dva měsíce léčení. Po celou dobu léčení žalobce neměl žádné potíže, jezdil na kontroly do nemocnice, kam ho vozil synovec a ani zde nenastaly žádné problémy. Kvůli obavám z dalšího napadení a z důvodu celkově špatné situaci ahmadijců v Pákistánu se rozhodl pro odchod z vlasti, kde zůstala manželka a jejich tři děti. Osobně a bez potíží si vyřídil cestovní doklad, potíže nenastaly ani s vyřízením víza (zajistil příbuzný) ani při legálním opuštění vlasti. Žalovaný na straně 5 rozhodnutí na podkladě výše citovaných informací o zemi původu vysvětlil kdo jsou ahmadijci a představil toto náboženské hnutí islámu. Správní orgán připustil, že jednání vůči členům této náboženské skupiny je možné v některých případech považovat za pronásledování, přičemž citoval pasáže z použitých podkladových zpráv. Rovněž ze žalobcem předloženého důkazu - usnesení Evropského parlamentu ze dne 20. 5. 2010 o náboženské svobodě v Pákistánu je zřejmé, že tato náboženská skupina může čelit v zemi původu různým formám diskriminace, za což je pákistánská vláda Evropským parlamentem kritizována. V daném případě je však třeba hodnotit individuální azylový příběh žalobce a je zřejmé, že žalobce kvůli své víře zažil v lednu 2011 ojedinělý izolovaný útok ze strany ostatních dělníků a vesničanů (soukromých osob), který při každém z pohovorů popsal rozdílně a místy rozporuplně (shrnutí viz na straně 6 -7 napadeného rozhodnutí), což žalovaný vyhodnotil v neprospěch žalobce se závěrem, že jím popsaný útok z důvodu jeho ahmadijské víry považuje za nevěrohodný. K problematice posuzování a hodnocení věrohodnosti výpovědi žadatele o udělení mezinárodní ochrany se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud (dále jen NSS). Lze tak odkázat např. na jeho rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, dostupný na www.nssoud.cz, kde je konstatováno: "*jelikož často není*

v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jím uvedených v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru významným měřítkem jeho věrohodnosti. Pokud tedy žadatel některé podstatné skutečnosti vůbec nezmíní ve své žádosti a zejména ve vlastnoručně psaném prohlášení a uvede je až u pohovoru, nelze správnímu orgánu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností. To platí tím spíše, jestliže žádost o azyl zároveň obsahuje sdělení, že jiné než uvedené důvody k podání žádosti o azyl žadatele nevedly." V rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 - 105, NSS uvedl, že "nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu."

Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný nepomíjí obecně popsanou situaci ahmadijů v Pákistánu, ta však sama o sobě bez přistoupení prvků individuálních, tj. prokázaného pronásledování či důvodné obavy z pronásledování z důvodů taxativně uvedených v § 12 zákona o azylu, nepostačí k udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalobce stran azylově relevantních důvodů, v daném případě prokázání odůvodněné obavy z pronásledování kvůli náboženství, neunesl povinnost tvrzení. Soud se tak ztotožnil s odůvodněním napadeného rozhodnutí, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Soud neshledal za důvodnou žalobní námitku vady řízení spočívající v nepřeložení žalobcem předložených listin z anglického do českého jazyka a v tomto směru přisvědčuje argumentaci žalovaného včetně odkazu na citovanou judikaturu, uvedené ve vyjádření k žalobě.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a soud neshledal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití (§ 78 odst. 1 s .ř. s.).

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

K doplňkové ochraně soud uvádí, že jejím smyslem a účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V řízení nebylo dle názoru soudu prokázáno, že by v případě návratu žalobci hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 cit. zákona. Žalovaný v odůvodnění této části rozhodnutí s odkazem na použité informační zdroje připustil, že situace ahmadijských věřících v Pákistánu není lehká a že nelze zcela vyloučit, že se žalobce v případě návratu může setkat s jistou formou diskriminace či šikany. Poukázal však na předchozí život žalobce, který neměl krom jediného případu, kvůli své víře žádné potíže, a proto se lze domnívat, že nebude postížen v míře a intenzitě ve smyslu § 14b odst. 2 písm. b) cit. zákona. Neudělení doplňkové ochrany zdůvodnil správní orgán i ve vztahu k dalším zákonem o azylu předjímaným skutečnostem, jejichž případná existence by udělení doplňkové ochrany umožňovala, ale v případě žalobce nebyla ani soudem shledána. Žalovaný připustil, že celková bezpečnostní situace v zemi je narušována lokálními konflikty bezpečnostních složek státu a příslušníků Talibanu i jiných ozbrojených skupin, proti

kterým pákistánská vláda zasahuje vojenskou silou a jejich aktivity nepodporuje ani netrpí. Žalobce nebyl žádným takovým militantním hnutím ohrožován. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce může využít možnosti vnitřního přesídlení do klidnějších oblastí státu mimo velká města, aby se vyhnul situaci, která v něm vzbuzuje obavy. K otázce vnitřního přesídlení soud odkazuje např. na usnesení NSS č. j. 7 Azs 3/2012-44 ze dne 8. 3. 2012: „...*Lokální problémy jsou řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany*“. Podle usnesení NSS ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011-70 lze posuzování možnosti vnitřní ochrany plně vztáhnout nejenom k azylu, ale také k doplňkové ochraně (oba dostupné na www.nssoud.cz). Vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) nebyly v případě žalobce zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. S učiněnými závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje.

Krajský soud uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta podle ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), c), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“) dle předloženého vyúčtování za 5 úkonů právní služby po 2.100,-Kč (příprava a převzetí zastoupení, doplnění žaloby ze dne 4.12. 2012, další porada s klientem dne 27.12. 2012 od 15.10 hod -16.45 hod, replika k vyjádření žalovaného ze dne 25.2. 2013, účast na jednání před soudem dne 10. 6. 2013) a 5 režijních paušálů po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 12.000,-Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (předložil potvrzení o registraci plátce DPH), zvyšuje se nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění pozdějších předpisů. Částka daně 21% činí 2.520,-Kč. Celkem se tedy ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 14.520,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 13. června 2013

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně